

ستاره جدید دموکرات ها
درباره **زهران ممدانی** و شعارهای پیروزی بخش او در انتخابات مقدماتی شهرداری نیویورک

گزارش دانشگاه ۱۶

از برادری تا جنگ
درباره **ایلان ماسک** که با تأسیس «حزب آمریکا» گام دیگری برای مقابله با سیاست های ترامپ برداشت

دوستی در نجات زندگی است
نوشته هایی درباره کارنامه و اندیشه **عباس کیارستمی** در سالگرد درگذشت او

تحلیل سردبیر

نوبت سیاست ملی

رخداد شب عاشورای حسینی امام خمینی چه تاثیرات، انتظارات و پیامدهایی را به همراه خواهد داشت؟

محمدجواد روح

شامگاه شنبه ۱۴ تیرماه ۱۴۰۴، حسینیۀ امام خمینی بیت رهبری، شاهد اتفاقی تکراری بود. آیت الله خامنه ای از در مخصوص وارد شدند و در میان سلام و صلوات حاضران بر جایگاه خود نشستند. در ۳۶ سال گذشته، بارها و بارها این اتفاق رخ داده بود. اما این بار، ورود ایشان بازتابی جهانی یافت و به سرعت به خبر اول رسانه های معتبر بین المللی تبدیل شد. علت روشن بود و بی نیاز از تحلیل. غیبت ۲۲ روزه رهبر ایران در مجامع عمومی که از آغاز جنگ ۱۲ روزه در ۲۳ خردادماه تا شامگاه ۱۴ تیرماه به طول انجامیده بود، با ورود ناگهانی ایشان به حسینیۀ پایان گرفت. چنین بود که اتفاق تکراری به رخدادی تاریخی ارتقا یافت؛ رخدادی که همزمانی آن با شب عاشورا و در ادامه با روضه ای با مضمون ایران و میهن دوستی، احساسات ملی-مذهبی مخاطب را نیز برمی انگیزد و به آن، وجهی نمادین و معنایی وزین می بخشد اما این رخداد، در صورتی می تواند از رخدادی موقت به رخدادی موثر و تعیین کننده برای ایران و ایرانیان ارتقاء یابد که آن را در میانه مجموعه تحولات درونی و بیرونی که ایران امروز را زیر سایه خود برده است و می تواند فردای آن را رقم زند، تحلیل شود و فراخور آن، مجموعه تصمیمات و اقدامات کلیدی صورت گیرد. در این صورت است که رخداد شب عاشورایم تواند روزها و شب های ایران را رقم زند و تاریخ را ورق زند؛ همچنان که عاشورا در تاریخ اسلام و ایران، چنان کرده است. این رخداد را در سه سطح خرد (مقطعی)، میانه (سیاست ملی) و کلان (سیاست فراملی) می توان تحلیل کرد:

▼ **سطح تحلیل نخست: خرد (مقطعی)**

بازگشت مقام رهبری به مجامع عمومی، پس از غیبت ۲۲ روزه، پیام ها و پیامدهایی فوری و مقطعی برای مخاطبان داخلی و خارجی به همراه داشت. ایرانیان - چه آنان که خود را هسته سخت وفاداران نظام می خوانند، چه منتقدان و مخالفان میهن دوست و چه اقشار خاکستری و اصطلاحاً غیرسیاسی - همگی و با وجود تمایزات و مرزبندی های سیاسی - هویتی، در انتظار این بازگشت بودند؛ بازگشتی که در شرایط توقف جنگ، نشانه ای از بازگشت نسبی به شرایط عادی تلقی می شود و پیامی از امنیت و ثبات و خروج از شرایط جنگی را به جامعه منتقل می کند. البته، ایرانیان از طیف های مختلف چه در روزهای جنگ و چه پس از آن، به میدان آمدند و هرکس بنا به میزان توان و مسئولیت خود، در جهت دفاع از میهن و تمامیت ارضی و هویت ملی و تاریخی آن، ایفای نقش کرد. **P**

دوشنبه ۱۶ تیر ۱۴۰۴ صفحه ۲۰ هزار تومان • سال چهارم • شماره ۸۲۶
www.hammihanonline.ir

گفت و گو با فعالان سیاسی درباره نامه خانه احزاب به رئیس جمهور

پیشنهاد عفو عمومی

حسین کمالی
رئیس خانه احزاب و دبیرکل حزب اسلامی کار

در نامه خانه احزاب به رئیس قوه قضائیه و بعد رئیس جمهور پیشنهاد دادیم که بر اساس بند ۱۱ اصل ۱۱۰ قانون اساسی نسبت به درخواست عفو عمومی برای زندانیان سیاسی اقدام شود و این اقدام را در قانون بخشی در جامعه بسیار موثر و مفید می دانیم.

سید امیر خرم
عضو سابق نهضت آزادی

تهدید حمله یک رژیم خارجی متجاوز را باید تبدیل به فرصت کرد. این فرصت، فرصت همدلی و همبستگی است که حکومت می تواند از این فرصت، برای تقویت قدرت اجتماعی خودش، به عنوان یک قدرت بازدارنده استفاده کند. مردم ما گام اول را برداشتند، الان نوبت حاکمیت است.

حسین کنعانی مقدم
فعال سیاسی اصولگرا

همه احزاب و شخصیت ها در مسیر وفاق و همدلی و کاهش تنش های سیاسی اگر اقدامی انجام دهند و درخواستی داشته باشند، باید مورد استقبال همه قرار گیرد چرا که کاهش تنش های سیاسی در کشور، در همین جنگ دوازده روزه کمک بسیار زیادی کرد.

حسین نورانی نژاد
قائم مقام دبیرکل حزب اتحادملت

مسئله اصلی کشور تدریجی و سوب انقلابی هستند. منشأ اصلی شکل گیری و تقویت تدریجی در سمت دیگر به نام براندازان یا مخالفان رادیکال هم تدریجی این اقلیت تدریجی در حاکمیت و یا جریان مدعی وفاداری به حاکمیت بود که برخی از دست آنها بریزند.

یک سال گذشت؛ چه گذشتی؟
درباره انتخاب مسعود پزشکیان در ۱۵ تیر ۱۴۰۳

یک سال پیش بود که تمامی آرزوهای تندروها برای خالص سازی بیشتر قدرت بر باد رفت و حتی با مشارکت حداقلی مردم نیز نتوانستند این خواب خود را تعبیر کنند. حتی هنگامی که فقط بخشی از مردم به میدان آمدند، نتوانستند تا این خطر بزرگ را از ایران دور کنند. کافی بود شرایطی فراهم شود که مردم مثل ۱۳۹۶ می آمدند. در این صورت، قدرتی که از خود و در برابر دشمن و بیگانه نشان می دادند، مضاعف می شد. اگر آن انتخابات مطابق میل تندروهای مخالف ایران رقم خورده بود، شاید امروز به سختی می توانستیم از یکپارچگی ملی سخن بگوییم. چون بخش اعظم مردم در وضعیت بیگانگی با دولت قرار می گرفتند و تبعات سنگینی را بر جامعه وارد می شد. آقای پزشکیان انتخاب شد؛ ولی آیا توانست که ایران را از مسیر پرتلاطم و خطیری کنونی نجات دهد؟ آنچه که در عمل می بینیم، پاسخ منفی است. مجموعه ناترازی های گوناگون کشور جز در دو مورد در سایر زمینه ها اگر کمتر نشده، بیشتر هم شده است. آن دو موردی هم که تا حدی تعدیل شده، در حوزه های سیاست داخلی و اجتماعی است؛ حد تعدیل هم بسیار کمتر از انتظارات جامعه است. تردیدی نیست که این ناترازی ها ریشه اصلی تجاوز نظامی به کشور بود و همچنان هم هست. آقای پزشکیان به درستی شعار وفاق را انتخاب کرد. ولی این شعار با دو مشکل مهم مواجه بود. **۱**

سرمقاله